

P. M. K.

Denne Film
vil i særlig Grad
røre alle Hjerter
ved dens
enkle og fine
Handling. Moderens
Bøn, der
frelser Barnet
fra Ulykker og
Tort, er det
smukke Ledemotiv,
der bærer
Dramaet oppe
og skaber en
stille og stemningsfuld
Historie fra Bjergene
i Savoyen og
den fjerne
Storstad.

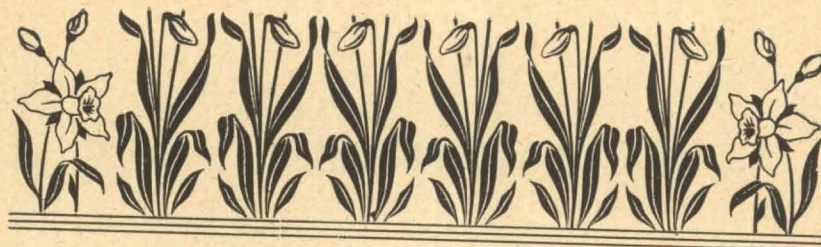
Gud raader

eller

Savoyardpigen

Folkekomedie i 3 Akter,
80 Afdelinger.

PERSONERNE.

Grev Sedow	Hr. Carl Petersen.
Grevinde Sedow	Fru Breckling.
Henry Sedow	Hr. Valdemar Keller.
Antonius, en Bonde	Hr. Kairød.
Lene, hans Kone	Fru Kate Fabian.
Annette, deres Datter	Frk. Holmbom.
Pierre	Hr. Elith Pio.
Fanchette, Annettes Veninde	Frk. Lilli Jansen.
En Forvalter	Hr. Ove Knudsen.
En Præst	Hr. Carl Hintz.
Komtesse Bernard	Frk. Bertha Lindgreen
En Portner	Hr. Johan Jensen.
En Krovært,	Hr. Aksel Boesen.
En Savoyardkone	Fru Karen Brandt.
En gammel Mand	Hr. Borch-Hee.
Damer og Herrer ved Grevens Fest, Tjenere, Savoyarder, Bønder o. s. v.	

Modtag da vort Farvel!

Himlen skænke jer Held,

vær genhilset elskte Dale,

hvor jeg Livets Morgen saa.

Ord kan ej min Glæde male,

Taarer i mit Øje staa.

Bed til Gud og tænk paa mig,

da skal Haabets Trøst du eje.

Jeg mit Barn velsigner dig,

tænk paa din Moder;

Nu Farvel — Gud raader for dine Veje.

— — — — —
(Moderens Bøn.)

Afdelinger.

- 1) I Bjærgene.
- 2) Daglejerfamilien skal bortjages.
- 3) Ubarmhjertighedens Røst.
- 4) Greven opdager Annette.
- 5) Grevens listige Beslutning.
- 6) Et Forslag.
- 7) Antonius afviser harmfuld Greven.
- 8) Den uværdige Plan.
- 9) Savoyarderne samles.
- 10) Himlens Velsignelse.
- 11) „Drag af Sted med Gud“.
- 12) Pierre og Annette.
- 13) Over Bakker og Dale.
- 14) Mod det Fjærne.
- 15) Afsked fra det fattige Hjem.
- 16) Mod Paris.
- 17) En Moders Bøn.
- 18) Det sidste Afskedskys.
- 19) Farvel til de Bortdragende.
- 20) I Paris.
- 21) Den unge Grev Sedow ser Annette.
- 22) Ungdoms-Forelskelse.
- 23) Fanchette er Bypige i Modemagasinet.
- 24) Pengenes Magt.
- 25) Et Forræderi mod Annette.
- 26) Grevens snilde Plan.
- 27) En Anmodning til Savoyarderne.
- 28) Grevens Selskab.
- 29) Grev Henry besøger Annette.
- 30) Kærlighedens Magt.
- 31) Forældre og Søn mødes.
- 32) Annettes Sejr.
- 33) Moderens Bøn.
- 34) Sangen fra Savoyens Bjærg.
- 35) Grevinden vil stifte Parti.
- 36) Paa Vej til Greven.
- 37) Den energiske Pierre.
- 38) Næsvise Gæster.
- 39) Savoyardernes Forklaring.
- 40) Savoyardbørnenes Entree.
- 41) Annettes Skuffelse.
- 42) Greven tror sig ved Maalet.

- 43) Pierre tager for sig af Retterne.
- 44) Maaltidet.
- 45) Fanchette falder i Søvn.
- 46) Grev Henrys Kærlighed.
- 47) Lysere Kaar.
- 48) Dansen.
- 49) Grevens Anslag.
- 50) Annette afviser forbitret Greven.
- 51) „Det skal du komme til at angre“.
- 52) I Savoyen.
- 53) Længsel efter Nyt om Annette.
- 54) Forgæves Venten.
- 55) „Antonius — du maa til Paris! —“
- 56) Lenes Bøn.
- 57) Antonius nøler.
- 58) Undervejs.
- 59) Mødet med Fanchette.
- 60) En Faders Forbandelse.
- 61) Tunge Minutter.
- 62) Grevens Hævn.
- 63) Det skæbnesvangre Brev.
- 64) Annette bliver vanvittig.
- 65) Pierres Sorg.
- 66) Fanchette afslører Greven.
- 67) Hjem til Bjærgene.
- 68) Grev Henry rejser.
- 69) Paa Vej til Savoyen.
- 70) Grev Henrys Beslutning.
- 71) Moderen venter.
- 72) Antonius' Tilbagekomst.
- 73) Henry og Fanchette hos Antonius.
- 74) Mod Hjemmets Hjerter.
- 75) Fanchettes Underretning.
- 76) Den gamle Bøns Magt.
- 77) De svundne Minder.
- 78) „Kun en Moders Bøn kan frelse“.
- 79) Genfunden.
- 80) Lykkens Solskin.

I det smilende Savoyen, ved Bjergenes Fod, lever den gamle Bonde Antonius og hans Kone, Lene, i et fredeligt og nøjsomt Samliv. Deres unge Datter Annette strejfer om i Solskinnet, som det lyse og uskyldige Solskinnets Barn, hun er og hun følges af sin tro Ven og Broder Pierre og af sin Veninde, den muntre Vildkat, Fanchette, en sortlokket Pige, hvis Humør er uopslideligt og som traller fra Morgen til Aften. Men ingen Lykke er fuldkommen i denne Verden, og den

Farvel til de Bortdragende

stille Idyl afbrydes af Forvalteren fra Grevens nærliggende Gods, under hvilket Hytten rangerer, og som ønsker at Familien skal jages bort, da den er tilbage med Skatter og Restanser.

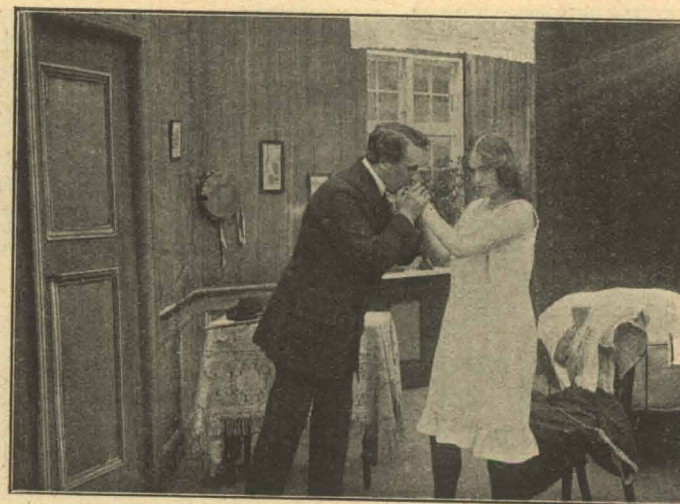

En Moders Bøn

Da Greven imidlertid en Dag ser den unge Pige, fatter han en uværdig Kærlighed til hende og foreslaar Familien, at de kan blive boende, saafremt Annette blot vil tage Tjeneste hos ham paa Godset. Men gamle Antonius gennemskuer Grevens Iskændige Plan og siger forbitret: „Nej, før skal min Datter tigge“.

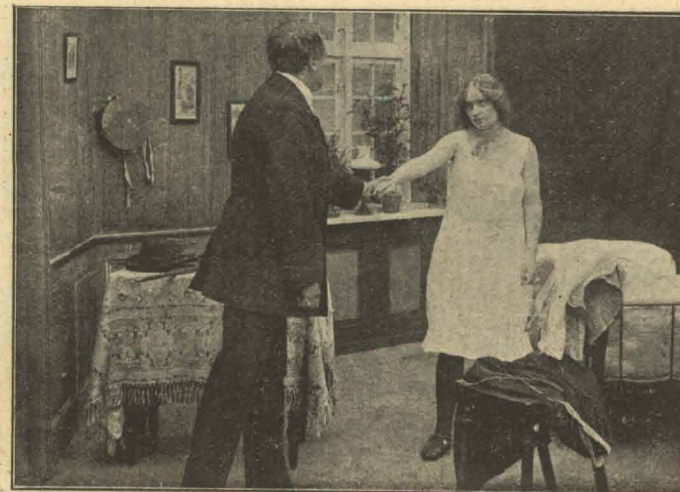
I Paris

Den unge Grev Sedow ser Annette

Skamfuld gaar Greven bort — Forvalteren bebrejder Antonius hans „Dumhed“, men denne er glad ved mandigt at have tilbagevist den gamle Greves skændige Plan.

Hvert Aar samles Savoyarderne for at drage til Paris og der tjene nogle Skillinger, som Liremænd, Forhandlere af Legetøj etc. Vi ser dem vandre ud fra deres fattige Hytter

Ungdoms-Forelskelse

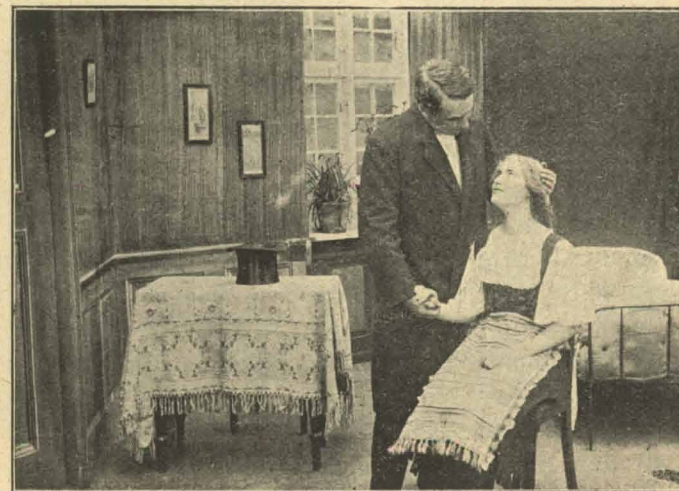
Fanchette er Bypige i Modemagasinet

og samles foran Antonius' Hus, hvor Præsten i en skøn og gribende Scene giver dem sin Velsignelse førend Afrejsen.

Ogsaa Annette, Fanchette og Pierre skal rejse. Afskeden fra det gamle Hjem er tung, men Moderen beder for Børnernes Held, og fortrøstningsfulde begiver disse sig af Sted paa den lange Rejse.

Grevens snilde Plan

Grev Henry besøger Annette

En Dag træffer det sig, da Pierre og Annette spiller paa et Torv i Paris, at den gamle Grev Sedows Søn, Henry, hører dem. Han studser betaget, da han ser Annettes friske og søde Ansigt — uvant som han er med Synet af et saadant Naturbarn paa den parisiske Asfalt. Han spørger hende, hvor hun bor, og ser smilende efter hende, da hun gaar.

Savoyarderne føler sig meget tilfredse ved deres fattige Kaar, i Særdeleshed Fanchette, der er bleven Bypige for et stort Modemagasin.

Den gamle Grev Sedow har imidlertid faaet opsporet at Annette opholder sig i Paris, og foreslaar sin Hustru, at de skulle begive sig hen til Savoyardernes Bopæl for at bede dem optræde ved en Fest, som Greven agter at afholde i en nær Fremtid.

Da Grev Henry første Gang besøger Annette, træffer det sig saadan, at Greven og Grevinden arriverer for at bede Savoyarderne om at komme til omtalte Fest. Henry synes at føle sig ilde berørt ved at se det Blik, som den gamle Greve sender Annette, i hvem han er alvorligt forelsket. Efter at Henry er gaaet, lader Greven den unge Pige skimte Muligheden af en flot og utvungen Tilværelse, saafremt Annette blot vil — men hendes Hjerte fyldes med Afsky over Grevens

slyngelagtige Maade at optræde paa. Grev Henry besøger atter Annette, og den unge Piges Ynde og Uskyld betager Henry saaledes, at han forlader hendes Kammer, endnu stærkere betaget og fuldt besluttet paa, at denne unge Pige skal være hans for hele Livet. — Hendes Ynde og Uskyld vil vide at besejre alle andre Magter.

Moderens Bøn klinger altid for Annette og beskærmer hende mod al Fare.

Festens Aften oprinder og Tjeneren melder Savoyarderne. Det elegante Selskab tager dem i Øjesyn og finder dem charmante, men Annette, der har set Grev Henry i Selskab med de smukke Damer gribes af Modfaldenhed, hun danser for Selskabet og vækker almindelig Beundring.

Den gamle Greve søger nu ved List at faa Annette i sin Magt, til den Ende lader han et Maaltid anrette for Savoyarderne, Fanchette og Pierre (der skjult under Bordet følger Grevens Spil imod de unge Piger) bliver omsider bedøvet af den tunge Vin, og Greven tror sig nu ved Maalet, men Henry kommer tidsnok til at befri Annette fra Grevens brutale Overgreb.

Henry tager sig af Annette, lader hende faa smukke Klæder o. s. v. og den lille Savoyardpiges lykkeligste Tid oprinder. — Men den gamle Greve har ikke opgivet sit Forsæt,

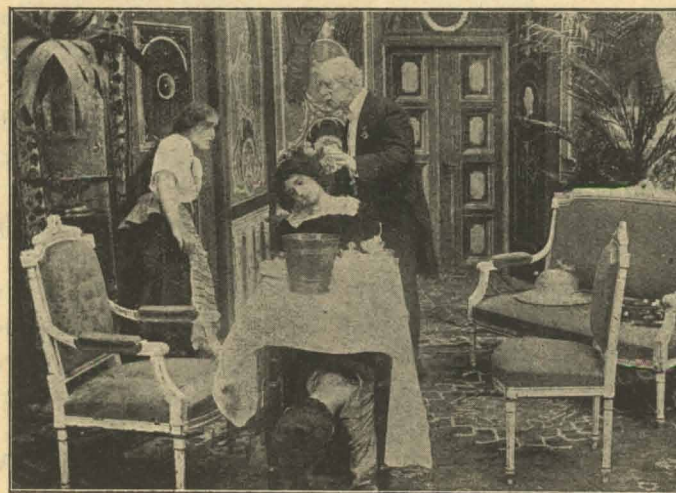

Kærlighedens Magt

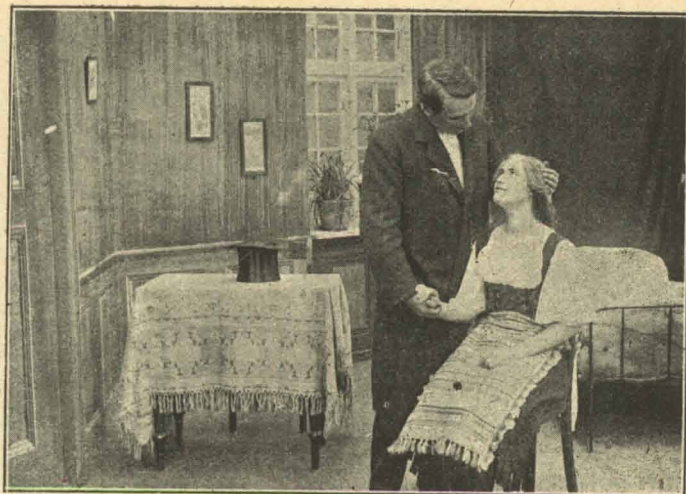

Annettes Sejr

ved Hjælp af Penge lykkes det ham at faa Fanchette, der ikke modstaar Guldets Magt, til at holde ham a jour med Annette, hendes Opholdssted o. s. v. Han indfinder sig hos hende, men hun slaar ham i Ansigtet og viser ham bort. — Tænderskærende sværger Greven at ville hævne sig paa den genstridige Annette.

Greven tror sig ved Maalet

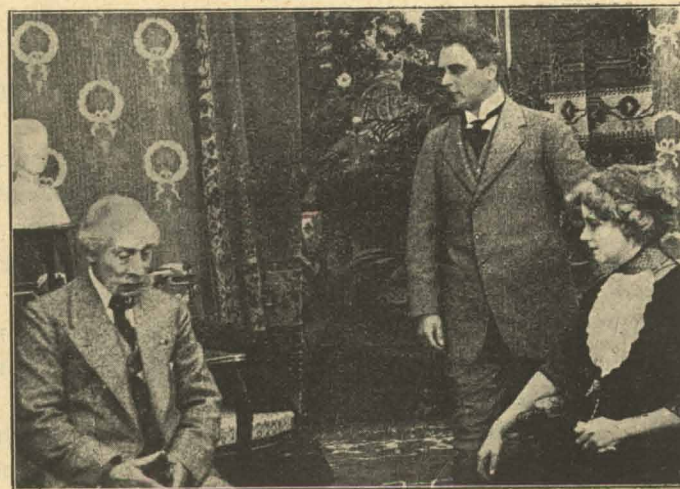

Grev Henrys Kærlighed

I Savoyen er Moer Lene syg, hun har intet hørt fra sin kære Annette og beder sin Mand, Antonius, om at drage til Paris for dog at faa opsporet den kære Datter, og Præsten bestyrker Antonius. Denne rejser og træffer i Paris Fanchette, der nølende fører ham til Annette. — Da Annette fortæller Antonius om de prægtige Klæder og den hele Velstand, hun ejer, gribes Antonius af Forbitrelse og forbander sin Datter, hvem han tror i Armene paa et samvittighedsløst Menneske. — Den stakkels Annette er fortvivlet over Faderens Vantro, men Ulykken er først komplet, da Greven for at hævne sig, tilskriver hende et opdigtet Brev, hvori han fortæller at hans Søn i dette Øjeblik har indgaaet Ægteskab med en Komtesse. Afsind griber den unge Pige, den frygtelige Efterretning formørker hendes Aand, og Faderens Forbandelse har yderligere knækket hende.

Pierre beslutter resolut at tage tilbage til Savoyen med Annette og for sent ankommer Grev Henry og Fanchette, der nu fortryder sit Forræderi mod Annette, til Savoyardernes Bopæl — Pierre og Annette er borte, og Greven og Fanchette beslutter at rejse efter dem.

Stakkels Annette er aldeles sønderknust, ad de lange Veje gaar de to Savoyardbørns besværlige Gang, men Pierre spil-

Grev Henrys Beslutning

ler Moderens Sang for Annette og det er ligesom hendes syge Sjæl og udslukte Forstand klares af de kendte kære Toners Magt.

Antonius vender tilbage, men vover ikke at fortælle Lene om sit Besøg hos Annette, den gamle Kone vil ikke kunne

Antonius' Tilbagekomst

taale den forfærdelige Meddelelse og Antonius foretrækker at fortælle, at Annette er død.

Imidlertid er Pierre og Annette snart ved Hjemmets Tærskel, og stadig klinger den gamle Sang fra Pierres Instrument, Annette følger søvngængeragtigt de spinkle Toner.

Fanchette iler til Kroen, hvor den unge Greve bor, for at meddele ham, at Annette nu er vendt tilbage; gribende er Gensynet mellem Forældre og Barn — men en dump Forstemthed sænker sig over alle, da de seer, at Annette er af-sindig. Da lyder fra Moderens Læber den stille Bøn som Annette har hørt fra sin Moders Læber lige fra Barndommens Dage. — Et Smil opklarer hendes Træk — Erindringen vaagner — og Forstanden vender langsomt tilbage.

Og da i det samme Grev Henry, ledsaget af Fanchette, ankommer til Huset og slutter sin kære lille Savoyardpige i sine Arme, da er Lykken og Glæden fuldkommen i det lille Hjem — de tunge Skyer er drevet bort, og Solen kaster atter sit gyldne Skær over Bjærgene og over de fromme og nøjsomme Mennesker ved Bjærgenes Fod.

